

Emily Hart

„Lebilincselő,
izgalmakkal
és humorral átszótt,
romantikus történet.”

Nina Collins

Az élvhajás

A korona lovagjai II.

Emily Hart

Az élvhajhász

A korona lovagjai 2.

Emily Hart

Az élvhajhász

A korona lovagjai 2.

©Emily Hart 2021

Emily Hart – Az élvhajhász

©Emily Hart 2021

Szerkesztő:
Tóth Gizella

Borító:
Halasi Miklós

Kép forrása:
Period Images

Felelős kiadó:
Emily Hart

Kiadásban közreműködött:

Book Dreams Kiadó

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 978-615-6155-75-7

Minden jog fenntartva!

Book
dreams

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm neked, Kedves Olvasó, hogy a kezédbbe veszed a könyvem, és esélyt adsz a szereplőimnek, hogy belopják magukat a szívedbe. ☺

Köszönöm Tóth Gizellának a sok segítséget és tanácsot.

Köszönöm Halasi Miklósnak az újabb csodás borítót.

Köszönöm Nina Collinsnak, Susannah Skiethennek, Ellyne-nek és My relationship with booksnak a támogatást, a rengeteg segítséget és a barátságot.

Hálásan köszönöm a családomnak, hogy támogatják az álmaimat, és mindig mellettem állnak.

És végül, de nem utolsó sorban az olvasóimnak, hogy velem tartotok ezen az úton. ☺

Emily Hart

Édesanyám mindig azt mondta, Isten útjai kifürkészhetetlenek. En mégis próbáltam úgy élni, hogy távol tartsam magam a bajtól. De vannak napok, amikor kitörni vágyom a nyomerúságos életemből, és egy sugallat oly utakra vezet, amelyekre sohasem szabadott volna lépnem.

Elizabeth Dunn naplója, 1814. április

1. fejezet

Anthony Craven, Redcliff grófja már ifjúkorában is könnyedén vette az életet. Sohasem szerette a túl komoly dolgokat, ezért Edwarddal, az öccsével, aki csupán egy évvel volt fiatalabb nála, már gyerekkorukban is minden kalamajkába belekeveredtek. Amikor a fivére közel öt évvel ezelőtt bevonult a háborúba, hirtelen üressé vált az élete, melyet a női nem iránti rajongásával akart betölteni.

Édesapja korai halála után átvette a család és a birtok vezetését, de még ettől sem komolyodott meg, sőt, ezután kezdte csak el igazán élni az élvhajászok mihaszna életét. Habár már huszonnyolc éves volt, a nőülés egyelőre nem szerepelt a tervei közt, édesanyja legnagyobb bánatára. Az

özvegy Lady Redcliff egyfolytában hajadon hölgyeket vitt a fia orra elé, köztük Lady Elizabeth Dunnt, Isabel lánya barátnőjét is. Ezért Anthony már mindent tudott a csendes és visszahúzódó lányról. Ő viszont nem az a férfi volt, aki jól tudná érezni magát egy ilyen habitusú hölgygel, hiszen végtelenül gyűlölte az egyhangúságot, és ezért az ő szemében Lady Elizabeth nem is lehetett más, csak roppantul unalmas teremtés.

Különben is, Anthony tökéletesen jól érezte magát a szeretőjével, a fiatalon megözvegyült Lady Winslow-val. Ezen a kései délelőttön is éppen a hölgy St. James Square-i házából tartott hazafelé. Amint belépett az otthonába, fürdőt rendelt az inasától, és a szobájába indult. Hosszú éjszakája volt, nem is aludt túl sokat, ezért szükségét érezte egy frissítő fürdőnek, mielőtt nekilát aznapi teendőinek.

Mire végzett a tisztálkodással és felöltözött, már koradélutánba hajlott az idő, ezért a dolgozószobájába indult, hogy a munkájával foglalatosskadjon egy kicsit. Éppen azon gondolkodott, kéret magának valami ennivalót, majd elolvassa a The Times legfrissebb számát, amikor az irodájához érve meglepetten állapította meg, hogy az ajtó félig nyitva van. Holott a szobalányoknak már rég végezniük kellett az aznapi takarítással, és ő kifejezetten meghagyta, hogy utána mindig zárják be a helyiséget. Nem igazán volt ínyére, ha idegenek járnak az ő felségterületén.

Megtorpant a küszöbön, és belesett a szobába. Szemöldöke magasra szökkent, amikor Lady Elizabeth Dunnt pillantotta meg odabent, amint egy képzőművé-

szetről szóló könyvet lapozgat, amelyet ő felejtett ott előző este. Gonosz fény csillant a szemében, és egy ördögi gondolat ütött szöget a fejében. A lány betolakodott az ő territóriumába, ezért lakolnia kell.

Hangtalanul szélesebbre tárta az ajtót, lazán az ajtófélfának dőlt, és a karját keresztbe tette a mellkasán. Lady Elizabeth félig háttal állt neki, ezért nem látta meg őt.

Lassú mosolyra húzta ajkát, amikor észrevette, hogy a lány éppen Francois Boucher Héraklész és Omphale című festményéről készült képet csodálja. Elizabeth ajka tökéletes O-t formált, ahogy végignézett a két mezítelen alakon.

Az égiek ma a kegyeikbe fogadtak, terült szét egy pimasz mosoly Anthony arcán.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire rajong a képzőművészetért – törte meg a csendet.

Elizabeth ijedtében kiejtette a könyvet a kezéből.

– Uram – kapta a szája elé riadtan a kezét.

– Ugyan, Lady Elizabeth. – Anthony közelebb lépett és lehajolt, hogy felvegye a könyvet. – Azért nem szükséges eldobnia.

– Mióta áll itt? – nézett elkerekedett szemmel a férfira Elizabeth.

– Egy ideje – vont a vállát Anthony.

– Illett volna jeleznie!

– Tudtommal ez az én dolgozószobám – mutatott körbe a férfi a helyiségben. – Szereti Boucher festményeit?

– kérdezte pimasz mosollyal a szája szegletében.

– Kién? – pislogott nagyokat Elizabeth, láthatóan nem ismerte a festőt.

Anthony a lány arca elé emelte a kinyitott könyvet, ahol a ruhátlan szerelmespár éppen csókolózott, mire Elizabeth fülig elvörösödött, és elfordította a fejét.

– Ugyan, kisasszony, az előbb még csodálattal szemlélte a művet – jegyezte meg vigyorogva Anthony.

– Ön, uram, nem úriember – nézett dühösen a férfi gonosz fénytől csillogó, smaragd szemébe a lány.

– Megsebzett! – tette a szívére a kezét Anthony, kétségbeesett arcot vágva, majd a könyvet az íróasztalára téve közelebb hajolt Elizabethhez. – Vallja csak be, hogy kellemes bizsergés járta át, amikor meglátta a képet.

A lány kérdően felvonta egyik szemöldökét, majd kihúzta magát.

– Ezek szerint ön ezért lapozgatja ezt a könyvet?

Anthony az asztala szélére ült, és félmosolyra húzta a száját.

– Kétségkívül gyönyörű festmény. De sokkal mámorítóbb érzés egy hölgyel nézegetni – válaszolta.

– Értem – sóhajtott nagyot a lány, mintha untatná a beszélgetés. – Nem kétlem, hogy van hozzá partnere, uram. Ezért, ha megengedi... – mondta, és indult volna az ajtó felé, de a férfi utána nyúlt és megfogta a csuklóját, hogy visszatartsa.

– Lenne kedve kipróbálni? – kérdezte Anthony sejtelmes mosollyal a szája szegletében.

– Parancsol? – fordult vissza csodálkozva Elizabeth.

– A pár a képen csókolózik, kisasszony. Gondolom, bármilyen ártatlan is, ezt azért felismerte. – Anthony látványosan végignézett a lányon, majd a tekintete megállapodott az ajkán. – Nem hinném, hogy túl sokan csókolhatták meg, tekintve, hogy nem valami népszerű a Társaságban. Talán ez az egyetlen alkalma rá. Azt tanácsolnám, ne szalassza el.

Elizabeth élesen beszívta a levegőt, és szabad kezét dühében ökölbe szorította. Enyhén oldalra döntötte a fejét, és mélyen a férfi gonosan csillogó szemébe nézett, majd minden erejét összeszedve meglendítette a karját, és az arcába ütött.

Anthony elengedte a lány csuklóját, megtántorodott, és tán hátra is esik, ha az asztal nincs a háta mögött. Kezét az arcához kapta, és döbbenet nézett Lady Elizabethre.

– Ön, uram, egy elviselhetetlen alak – szűrte a lány a szavakat a fogai között, majd sietve elhagyta a helyiséget.

Anthony leengedte a kezét, és elképedve nézett Elizabeth után, majd hirtelen felnevetett.

A hölgynek határozottan vannak rejtett képességei.

Sohasem gondolta volna, hogy a lány még okozhat neki meglepetéseket. Azt hitte, már mindent tud róla, mivel azóta ismeri, hogy Isabel húgát bevezették a társaságba, és annak már lassan három éve. Ám erre még álmában sem számított.

Viszont őt nem olyan fából faragták, hogy ne torolja meg a rajta esett sérelmet. Mivel egy hölgyet mégsem hívhat ki párbajra, és ő amúgy is más játékokat részesített

előnyben a fehérnéppel szemben, ezért máshogy kell bosszút állnia. Emellett semmiképp sem mehet el szó nélkül, hiszen a lány kihívta, és ő boldogan el is fogadja. Mert nem is Anthony Blake Craven lenne a neve, ha ezt viszonzatlanul hagyná.

Még akkor is hangosan nevetett, amikor idősebb húga, Isabel lépett be a dolgozószobájába.

– Milyen jó kedved van ma – jött beljebb mosolyogva, és levette főkötőjét.

– Isabel. Merre jártál?

– Anyánkkal és Ameliával voltam vásárolni. És te merre jártál? Hiányoltunk a reggelinél.

– Dolgom volt – vonta meg a vállát Anthony.

– Éjjel? – nézett fivérére kíváncsian a lány.

Anthony lusta mosolyra húzta a száját.

– Te azzal ne foglalkozz, Tökmag – megkerülte az asztalát, és leült a karosszékébe. – Mindent kaptatok, amit szerettetek volna?

– Te most csakugyan a női ruhákról és a kiegészítőkről szeretnél beszélgetni? – nevetett fel Isabel.

– Nem – vonta meg ismét a vállát Anthony. – Csak érdeklődtem hogyléted felől.

– A hogylétem felől... – ismételte a lány csodálkozva.

– Úgy beszélsz, mintha nem is te lennél. Esetleg fáradt vagy?

– Ne aggódj miattam – mosolyodott el a férfi hirtelen.

– Teljesen jól vagyok, csak máshol járnak a gondolataim.

– Hol?

Anthony a hűgára emelte tekintetét. Mégis mit válaszolhatna erre a kérdésre? Hogy azon morfondírozik, hogyan fogja megleckéztetni a barátnőjét, Elizabethet? Ilyet mégsem mondhat, főleg azért nem, mert Isabelnek nagyon kíváncsi a természete, és semmiképpen sem hagyná annyiban a dolgot. Ő pedig a legkevésbé sem szereti nagydobra verni az ügyeit. Ráadásul valahogy el kell ütnie az időt ebben az egyhangú szezomban.

– Munkán, nem fontos – válaszolta végül.

– Hát legyen. Akkor megyek, eszem valamit, mert nagyon megéheztem az egész napos járkálásban – mondta Isabel, majd résnyire szűkült szemmel közelebb hajolt a fivéréhez. – Anthony Craven, te verekedtél? – kérdezte döbbsenten.

Anthony az arcához kapott, és megérintette a helyet, ahol Elizabeth megütötte, majd lustán elmosolyodott.

– Véletlen baleset volt, ne is törődj vele – válaszolta nyeglén.

Isabel a fejét csóválta.

– Sohasem fogsz megkomolyodni – mondta mosolyogva, majd elindult az ajtó felé. – Küldetek rá borogatást Ameliával – tette hozzá, és elhagyta a szobát.

Amelia már évek óta mestere volt az orchideákból készült teáknak és kenőcsöknek, de Anthony most azt akarta, hogy látszódjon a sérülése.

Felkelt a székéből, és a kandallóhoz lépett, hogy a felette lógó tükörben szemügyre vehesse Lady Elizabeth művét. A szeme alatt vöröslő folt már feldagadt és lassan

sötétedésnek indult. Nemsokára lila, majd zöld lesz, azután pedig meghatározhatatlan színekben fog pompázni.

Újra elmosolyodott.

Figyelemre méltó hölgy, állapította meg jókedvűen. Sohasem gondoltam volna.

Lassan megérintette az arcát, és eszébe jutott, milyen jó érzés lesz így megjelenni a lány előtt. Nagyon remélte, hogy valaki megkérdezi majd, hogyan szerezte a sérülését, és akkor sokatmondó pillantásokat vethet Lady Elizabethre.

Végre egy kis móka, ami feldobja a végtelenül unalmas hétköznapijait. Ezek után életében először várni fogja, hogy a lány látogatást tegyen náluk.

Az ördögi fény újra megcsillant a szemében, jelezve, hogy már pontosan tudja, hogyan fogja megleckéztetni Lady Elizabeth Dunnt.

Mily szórakoztató heteknek nézünk elébe!